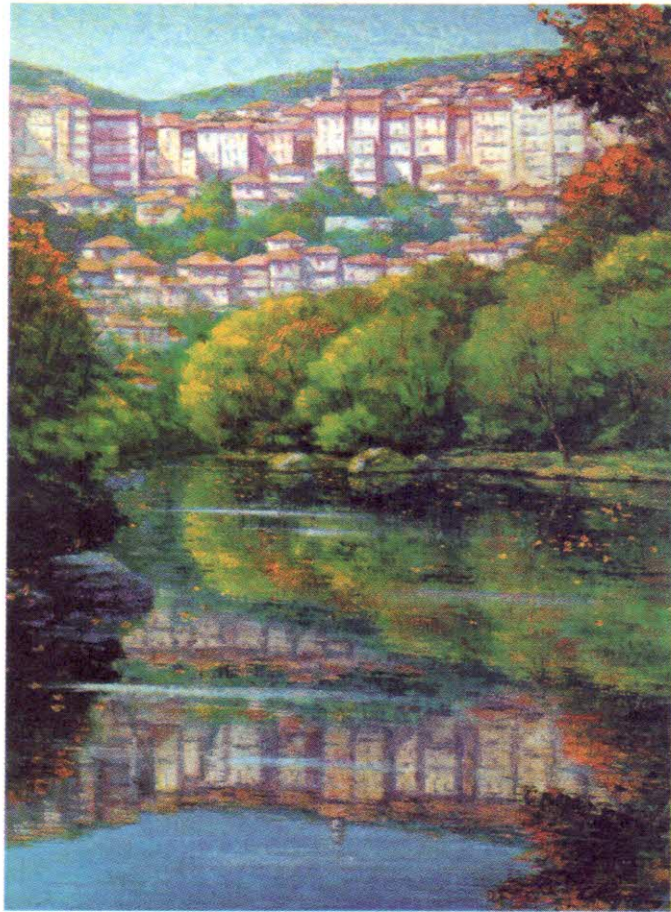

БОРБА®

Красива България
Старопрестолният град Търново
(картина Хр. Поповъ)

БОРБА®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
ОКТОМВРИ 1997

Жертви на комунистическия терор

Съдбата на една българска фамилия

Роден съм през 1940 г. в гр. Бургас. Майка ми, родена 1904 г., била една скромна и трудолюбива жена. Завършила средно образование започва работа като телефонистка, продължава като машинописка. Баща ми **Василь Георгиев Чаракчиев**, работи до 9.IX.1944 г. в различни служби за сигурност и защита на конституцията. През 1940-41 г. е командирован в Добруджа за административно устройване на новите

Август 1948, София. Василь Чаракчиев (цивилният) за погребението на Н.В. Царь Борис III

земи. През 1944 г. е назначен за комендант на Ямбол.

Както е известно, България имаше до 9.IX.1944 г. една наистина демократична конституция. На всички сж известни обаче, основните принципи на комунистическата идеология - свалянето на управляващата класа по насилствен, революционен път. **Такава била цялата дейност на комунистическата партия преди 9.IX. - белязана с кървавите следи на насилието и терора.** Като се започне с Септемврийското

възстание от 1923 г., с терористичните акции и атентати, като в „Св. Неделя“, убийства на български министри и пр. и пр. и се стигне до активна нелегална дейност и партизански акции през годините на войната.

Съответна била и реакцията на българската държава и властта. Затова категорично отричам и никога няма да призная квалификацията на баща ми и всички други подобни български служители, добросъвестни и ревностни защитници на законите и конституцията на България от преди 9.IX., като престъпници. Кои сж всъщност тук престъпниците? Тези, които сж защитавали българските закони или тези, които сж ги нарушавали?

На 9.IX.1944 г. баща ми с още 8 негови колеги от Бургас и Варна сж били срещнати в местността Бялата вода при с. Звездец, Малкотърновско, отряд на преминалата българо-румънска граница Червена армия, предвождан от български комунисти. Разпознати от последните и представени като „български фашисти“, след изземване на всичките им ценни вещи (часовници, брачни халки и пр.) биват разстреляни на място, без съд и присъда. След разстрела убийците продължават пътя си без да се интересуват за трупите. Погребани сж били

на мястото на разстрела от местни селяни (Тези подробности сж били разказани на майка ми от останения жив шофьор на една от двете службени коли, с които сж били на път баща ми и останалите 8 души).

Ако някой си е помислил, че сж убийството на баща ми е приключила трагедията за нашето семейство, много се лъже.

Тя едва била започнала.

Буквално няколко дни след убийството на баща ми, пред жилището ни в Бургас спрели два камиона, от които слезоха въоръжени с автомати цивилни лица. На въпроса на майка ми, какво желаят, отговарят грубо, че сж им необходими мебели за съветските войски. За четиричленното ни семейство (майка ми, 2 деца на 4 и 10 години и баба ми), била оставена една кухненска маса с четири стола, едно легло и една кушетка. Останалата мебелировка била натоварена на камионите, отнесена и никога вече не я видяхме.

1945/46 г. **дойде първото ни интерниране** в Новопазарския край. След една година престой, ни била разрешено да се завърнем отново в Бургас.

През август 1948 г. започнаха масовите изселвания.

Един ден през Август майка ми получи по пощата съобщение от тогавашното МВР в Бургас, в срок от 3 дни цялото ни семейство, с багажа си, да се яви и регистрира пред местните власти в с. Тича ок. Котленска, в противен случай майка ми била запалена с подвеждане под съдебна отговорност. Във това съобщение обаче, не се споменаваше по какъв начин четиричленното ни семейство би могло да се придвижи до това село. Изпаднала в паника, майка ми се явява при началника си за подаване заявление за напускане. След като научава за случилото се, този човек, на когото, за съжаление, не помня вече името за да му изкажа моето най-дълбоко уважение, а майка ми не е вече между живите, проявява човечност и нарежда служебен камион да ни пренесе до въпросното село. След няколко години научихме, че за тази си постъпка той е бил снет от длъжност и изпаднал в немилост. **Колкото по-големи сж били терзанията за тези семейства, толкова по-големо е било удовлетворението за мъчителите. Какво морално падение!!**

Във това село престояхме 6 години. Била ни забранено да го напускате без специално разрешение от милицията. За да може да ни храни майка ми работила каквото й попадне - садила тютюн, правила дребни шивашки услуги на съседите и пр. Във това село завърших основно училище и прогимназия, а сестра ми получила разрешение от милицията да посещава гимназията в съседния околийски град Котел. **Тук била наречен за първи път, на 8 год. възраст, от децата на комунистическите семейства, фашист.** Живяхме

Следва на последната страница

Никога не ще забравим!

Никога не ще простим!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — основателъ
+ Д-ръ Георги Папниковъ — редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 46, брой 3

Книжка сто двадесетъ и шеста

Октомврий 1997

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Разбиране - търпение - Време!

Това сж тритѣ магически думи: разбиране-търпение-време, които съдържатъ оная сила, която е нужна въ този моментъ, за да може да се преодолѣятъ трудноститѣ по пътя на промѣната и подобриенето на катастрофалното икономическо положение, до което комуниститѣ доведоха България през тѣхното половинъ вѣковно управление отъ следъ 9. 9. 1994 г. включително и дветѣ последни години 1995-1996.

Изчерпилъ до крайностъ силитѣ си да понася и търпи, народътъ посрещна служебното правителство на Стефанъ Софрянски, и следъ спечелването на изборитѣ презъ Априль 1997 г., правителството на Иванъ Костовъ съ надеждата и вѣрбата, че проблемитѣ за подобриенето, преодоляването на икономическата криза и **ликвидиране съ наследството оставено отъ престѣпния комунистически режимъ**, ще бждатъ незабавно разрешени, ценитѣ на съестнитѣ продукти ще спаднатъ веднага, стойността на тока, парното и обществения транспортъ ще станатъ поносими, нѣма да има повече лишения и както преди 9. 9. 1994 г. задоволяването на жизненитѣ нужди нѣма да бжде проблемъ. Но...

Презъ време на комунистическия режимъ отъ следъ 9. 9. 1994 г. включително и последнитѣ две години (1995-1996) комуниститѣ, освенъ избиванията, терора, конц-лагеритѣ и всички други престѣпления

които извършиха, разрушиха и опустошиха цѣлата страна, всичко: природнитѣ ресурси; заграбиха земята, имотитѣ, предприятията и всичко което бѣ изградено въ миналото; **обраха гражданитѣ**, спестяванията имъ, ценноститѣ, които имаха; **обраха църкви и манастири** и продадоха икони и златни прибори въ чужбина за пари; за да се отплатятъ на господаритѣ си продаваха на безценица земеделскитѣ ни произведения на Съветска Русия и достигнахме до положението да нѣмаме срѣдства да произведемъ за самоизхранване; **проиграха името и кредита**, който България имаше въ международното общество; обезцениха нашия левъ до положението да не струва дори колкото струва хартията на която е отпечатанъ; оставиха свободно да се ширятъ мафиотитѣ, пирамиднитѣ фараони, кредитнитѣ милионери, банкеритѣ мошеници, тъй като „подъ масата“ дѣлѣха съ тѣхъ плячката, и така нататъкъ и така нататъкъ, докато **докараха страната до пъленъ банкрутъ** чакъ до тамъ, че въ ръководнитѣ международни срѣди се смѣташе, че България само формално съществува на картата, но е страна безъ никакво значение или стойностъ.

Фигуративно казано, **комуниститѣ докараха България до положението на единъ болникъ на когото кръвта е изсмукана**, разрушенитѣ му органи не работятъ, пулса на сърдцето се поддържа

изкуствено - и въ предсмъртна агония той чака нѣкой да го спаси. Ако бжде направена сполучлива операция на единъ такъв болникъ, да му се прилѣе кръвь, да му се замѣнятъ нефункциониращитѣ органи съ нови, да се възстанови пулса на сърдцето му, въпрѣки това, все пакъ, той не може да се изправи на „краката“ си въ день или два - нуждни сж дълготрайни медицински грижи, нужно е време за възстановяване. Всѣки разбира и знае това. Сжщото е и съ държавата!

До това положение комуниститѣ докараха България!

Въ това положение новото правителство пое управлението на страната!

Днесъ България и българскиятъ народъ сж изправени предъ въпроса: ще уползотворимъ ли извоюваната победа на 19, IV, 1997 или ще я провалимъ?

Въпрѣки че служебното правителство на Стефанъ Софийски отлично извърши задачата си,

Въпрѣки че правителството на Иванъ Костовъ следва пѣтя на служебното правителство,

Въпрѣки че новото правителство се състои отъ хора годни, подготвени, обрекли се честно и почтено да служатъ на народа и държавата,

Въпрѣки че всички мѣрки за преодоляване на икономическата криза сж взети и сж въ пъленъ ходъ,

Въпрѣки решителнитѣ мѣрки които се взематъ срещу престѣпността,

Въпрѣки постигнатитѣ резултати на международното поле, възстановяване на нашето име и кредитъ и получаване първитѣ помощи,

Въпрѣки всичко направено до сега, все още не можемъ да се измъкнемъ отъ „тинята“ въ която ни натика комунистическото управление. Все още не може да се преодолѣе катастрофалната икономическа криза въ която комуниститѣ хвърлиха страната.

На „Борба“

Авторъ: Кирилъ Крумовъ - Враца

*Разливай бѣла свѣтлина
сега надъ родната страна,
и пращай слънчеви лъчи
въ измжченитѣ ни души.*

*Ти давашъ жарка топлина
и огънь въ нашитѣ сърдца,
опора въ тежкитѣ борби
на днешнитѣ житейски дни.*

*Въ тебе правдата гори
и зовъ за свѣтли бждини,
звездица въ ноцната тъма
огрѣла бащина земя.*

*Маякъ въ бурното море
комета въ родното небе,
запаленъ факелъ презъ ноцта
компасъ къмъ свѣтла свобода.*

*Чрезъ тебе азъ свѣта видѣхъ
и презъ годинитѣ живѣхъ
съ твойтѣ огнени слова
и порива на младостта.*

*Здравей списание „Борба“
и нека твойта свѣтлина,
огрѣва нашата страна
отъ днесъ до вѣчни времена.*

Разговоръ на г-ръ Ив. Дочевъ съ представителя на БНФ въ България г-нъ Г. Спасовъ, проведенъ въ Казанлъкъ на 23.08.97 г.

Престъпления безъ наказание

За много български емигранти, особено мъзи, които преживяха ужаситъ следъ 9-ти септ. 1944, е непонятно и неразбираемо това, което става въ България.

Следъ 9-ти септ. въ кжсо време комуниститъ наложиха своето беззаконно право - правото на силата, като избиха противницитъ си, смѣниха гербъ, азбука, история, ограбиха всичко годно за грабене и управляваха 45 години съ убийства, тероръ и насилие.

Дойде ноември 1989. Всички знаятъ уплахата на комуниститъ - мъ преперѣха и чакаха своето заслужено наказание. Демократичниятъ български народъ не прибѣгна къмъ лични отмъщения и тероръ надъ комуниститъ, а очакваше законната държавна властъ и правосъдие да си кажатъ думата.

Но какво стана? Много пжти е казвано - ще повторимъ пакъ. Нито единъ партиецъ не бѣ подведенъ подъ отговорностъ за неговитъ изстъпления. Мжчителитъ и до днесъ се разхождатъ свободно всрѣдъ измжчванитъ отъ мъхъ.

Бѣ прокарана една конституция, достойна за незаконната Димитровска, а Търновската конституция бѣ сложена въ музейтъ, защото „не било време“ да се възстановява.

Законниятъ Български Царъ, прогоненъ отъ единъ терористиченъ режимъ, подкрепянь отъ чужда вражеска сила, е все още въ изгнание.

Отнеститъ отъ българския народъ имущества - ниви, имоти, жилища въ голѣмата си частъ и до днесъ, 8 години следъ пагането на Живковъ, все още **не сж върнати**.

Виновницитъ за най-страшната Национална катастрофа - БКП и ржководителитъ отъ ЦК и партийнитъ секретари все още се смѣтатъ за феодални господари и съ ограбени от народа пари правятъ фирми, купуватъ кжщи и скжпи коли въ страната и въ чужбина.

Дори **Лукановъ**, висшъ ржководител на икономическия погромъ на страната ни, **бѣ ликвидиранъ** като милионеръ, но не отъ държавното правосъдие, а отъ собствената си партия.

Въ сжщото време бившиятъ „държавенъ глава“ **Тодоръ Живковъ**, който искаше да прогаде България на Съветския съюзъ и по собствената си комунистическа конституция трѣбва да отговаря предъ сжда за **върховно национално предателство**, днесъ свободно може да прави изявления какъ щѣлъ да спаси България, ако имаше властъ. Какво падение - убиецътъ да плаче на гроба на убития!

А Виденовъ, на чиято съвестъ тежи смъртъта на стотици пенсионери, умрѣли отъ гладъ и мизерия презъ зимата на 1996-97, докаралъ хиляди до просешка тояга - да чакатъ погояние отъ канче супа, за да не умратъ отъ гладъ - той вѣроятно ще пише мемоари какъ щѣлъ и той да спаси България, ако не бѣха „мръснитъ западни капиталисти“.

Въ една държава, въ която властътъ не може да наложи правосъдие, резултатътъ е морално падение. Престъпнитъ елементи добиватъ надмощие въ всички сфери на обществото. Това стана въ България, действителността го потвърждава - отъ банковото ограбване на народа до корупцията въ всички сфери на властътъ - правосъдие, полиция, митници - до монополизираната отъ престъпни сдружения икономика.

Народътъ страда и чака - чака да види силната държавна ржка, която да наложи изпълнението на закона и накаже престъпницитъ.

Но докога?

„БОРБА“

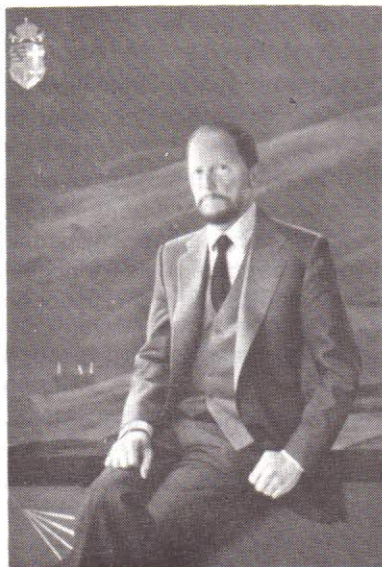
Чл. 107 от НК гласи:

„Който с цел да отслаби властта или да създаде затруднения, разстройства или подравя промишлеността, транспорта, селското стопанство, паричната и кредитна система, други стопански отрасли или отделни стопански предприятия, като използва държавни учреждения, стопански предприятия или обществени организации, като възпрепятствува тяхната дейност, или като не изпълнява възложените му важни стопански задачи, се наказва за вредителство с лишаване от свобода от три до десет години, а въ особено тежки случаи с лишаване от свобода от пет до петнадесет години.“

По този членъ могатъ да бждатъ подведени подъ отговорностъ всички виновни за разрушаване на Отечеството.

Ивелинъ Илиевъ - инициативенъ комитетъ
на българскитъ емигранти
въ гр. Аахенъ - Германия

Българската Национална емиграция поздравява Царя

Клонът на БНФ - Чикаго изпрати следната телеграма до НВ Царь Симеонъ II, подписана отъ повече отъ седемдесетъ наши сънародници:

Негово величество Симеонъ II, Царь на българимѣ
Двореца Магригъ - Испания

16 юний 1997 год.
Чикаго - САЩ

**Ваше Величество,
Честитъ Рождень День!
Въ този тѣй свѣтълъ и щастливъ за Васъ и България
празникъ,**

**Ви казваме - „За много години!“
- „Бждете ни живъ и здравъ!“**

**На този день въ една красива юнска утринъ преди 60
години, тържественя звѣнъ на камбанитѣ и топовнитѣ
гърмежи, възвестиха Вашето Рождение!**

**България ликуваше! На този день българскиятъ народъ
Ви изпрати своята голѣма любовъ и възторгъ, нарече Ви нежно - Симеончо. Отъ този
день ние грижливо пазимъ тази любовъ. Съхранихме я, пренесохме я презъ тежкитѣ
години на изгнаничество и робство, за да стигнемъ до Великия день на Вашето завръ-
щане въ Отечеството. Следъ изстраданитѣ петдесетъ години Царь и Народъ ликуваха!**

**Толкова много обичъ, толкова много надежда въ грейналитѣ очи на милионитѣ! И
най-българското посрещане!**

„Ела си Царю, ела си синко български!“

„Потрѣбенъ си ни Царю, за да ни има, за да има България!“

**Ваше Величество, съ обичъ Ви очакваме въ Родината, за да влеземъ съ Васъ въ идва-
щата Нова Епоха на Любовта и Доброто!**

Богъ да Ви закриля!

Мелбърнъ, Австралия

Въ Мелбърнъ, щата Виктория-Австралия, българимѣ наново отпразнуваха Рождения день на Н.В.Царь Симеонъ II. По тоя случай Свободната църковна община „Св. Иванъ Рилски“ отслужи църковенъ молебенъ за здраве и дълголѣтие на Н.В.Царя. Следъ църковния молебенъ всички присѣстващи минаха въ църковния хоръ, кждето бѣ поставена братска трапеза, на която съ вдигнати чаши пиха наздравница по случай 60-годишнината на Н.В.Царь Симеонъ II, пожелавайки му здраве, дълголѣтие и скорошното му завръщане на Българския престолъ, като единствена демократична форма на управление.

По тоя случай членоветѣ на Б.Н.Ф., последователи на Търновската конституция и монархията пратиha своитѣ пожелания до Н.В.Царя.

Представител на Б.Н.Ф.
П. Сарайдаровъ

До Н.В.Царь Симеон II, Двореца - Магригъ

Ваше Величество,

Отъ името на всички Ваши последователи отъ клона на Българския Националенъ Фронтъ въ Мелбърнъ - Австралия, Ви поздравяваме съ

Честитъ да е Вашия 60-ти Рождень День!“

и

**Пожелаваме Здраве и Дълголѣтие
Съ провала на комунизма новитѣ национални хоризонти, които се откриватъ за разрешение, сж и възстановяването на Търновската Конституция, а и съ това и Монархията. Тоя тържественъ день за всички ни, за който надъ полувѣковие се борѣхме, наблюдава да се реализира.**

Нека Богъ е съ Васъ!

Да пребжде Царство България!

За клона на Българския Националенъ Фронтъ
Представител: /П. Сарайдаровъ/
15, Юний 1997 год., Мелбърнъ - Австралия.

Аделаида, Австралия

По случай Рождения ден на Н. В. Царя, българитѣ въ Аделаида по покана на Б. Н. Ф., се събраха на обща братска трапеза въ Флиндеръ Лоджъ Хотелъ (собственикъ А. Атанасовъ). Братската трапеза бѣ благословена отъ българския свещеникъ отецъ Тодоръ Христовъ, следъ което всички присъстващи членове и последователи на Б. Н. Ф. въ Аделаида съ вдигнати чаши поздравиха Н. В. Царь Симеонъ II по случай Неговия 60-годишенъ Рождень денъ съ пожелания за здраве и дълголѣтие.

Следъ завършване на тържествената братска трапеза, бѣха прожектирани Видео-филми по време на посещението на Н. В. Царь Симеонъ II и Н. В. Царицата въ България.

Вечерята мина въ отлична приятелска и традиционна българска атмосфера, въ разговори и спомени за отечеството.

На следващия денъ, Недѣля 15-ти Юний, въ Православната българска църква „Св. Петка“, въ Аделаида, бѣ отслуженъ църковенъ молебенъ за здраве на Н. В. Царь Симеонъ II, отъ отецъ Тодоръ Христовъ, завършвайки молебена съ църковната пѣсенъ „Многая лѣта“.

*Отъ Представителя на Б. Н. Ф. за Аделаида
Тодоръ Хаджи-Ивановъ*

На 16-ти юни инициативния комитетъ събра въ гр. Аанхенъ Германия повече отъ 40 души за отпразднуване на Рождения Денъ на Н.В. Симеонъ II - Царь на българитѣ. Съ интересъ присъстваващитѣ изслушаха доклада за всеотдайността и саможертвата, съ която Н.В. работи за Отечеството. Изнесе се информация за катастрофалното положение въ България. Тържеството завърши съ вдигането на тостъ за Н.В. и Отечеството и стихотворението на студента по информатика Антонъ Байкушевъ, което свършва съ стихъ: „И во вѣки вѣковъ; бждете ни Царю блаженъ, здравъ, справедливъ и суровъ!“

Желая Ви здраве и всичко добро!
За Бога, Царя и Отечеството!

*Ивалинъ Илиевъ - иниц. к-тъ
въ гр. Аанхенъ Германия*

Публиченъ протестъ предъ Министѣра на отбраната на Република България

Поводъ за настоящия протестъ е поредното отлагане разглеждането на дѣлото за убийствата въ лагеритѣ срещу останалитѣ живи подсъдимци.

Господинъ министре,

Отношението на министерството, което оглавявате по изложения въпросъ и произтичащото отъ това негово поведение, буди не само недоумение, но и сериозна тревога отъ неизпълнение на служебнитѣ Ви задължения за осигуряване на нормалната съдебна процедура въ страната.

Повѣреното Ви министерство не е изпълнило задължението си да осигури необходимия брой съдебни заседатели за Върховния касационенъ съдъ, което води до нѣколкократно отлагане на въпросното дѣло.

Повѣреното Ви министерство не е взело подъ внимание направенитѣ нѣколко писмени искания отъ ръководителя на военнитѣ върховни съдили ген. Николай Чирповъ и главния прокуроръ Иванъ Татарчевъ за спешно задействуване процедурата по избиране на нови съдебни заседатели (съгласно публикации въ печата).

Господинъ министре,

Вие сте конституционно и морално задължени да гарантирате запазването на националитѣ интереси и сигурността на наорда ни. Съ бездействието на повѣреното Ви министерство, Вие нарушавате това Ваше задължение и поставяте обществото ни въ невъзможность да бждатъ съдени извършителитѣ на вулгарни убийства.

Години наредъ Вашето министерство не може да осигури двама съдебни заседатели, защото трѣбвало да иматъ звание, не по-ниско отъ полковникъ. Трѣбва ли да приемемъ, че въ българската армия има недостигъ на полковници или има други съображения за бездействието Ви.

Дълга да Ви припомня, че като министъръ въ едно демократично правителство, Вие сте задълженъ да ни представлявате и защитавате нашитѣ интереси, поне въ рамкитѣ на предписаното въ закона.

Вашето министерство съ своето бездействие поставя обществото ни въ абсурдно и унижително положение да обявимъ, че въ нашата страна сж ненаказуеми убийствата и други вулгарни престъпления, за неопредѣлено бждеще време, тъй като не можемъ да си изберемъ съдебни заседатели.

Моля Ви, господинъ министре, да приемете сериозно моя енергиченъ протестъ и решите въпроса въ близкитѣ следващи часове.

Обществото очаква отъ Васъ публично обяснение за допуснатото недобросъвестно отношение по въпроса, поставенъ по-горе.

София, 18 май 1997 г.

Гражданинъ на България Стефанъ Чаневъ

Петър Захаровъ
БНФ, Кралство Швеция

Залъзътъ преди изгрѣва

Измислената и научена следъ туй наизустъ приказка, въ което съдържание нѣкои научни започвали да вѣрватъ, старитѣ римляни опредѣляли като конфабулация. Такава конфабулация, въ наше време, е македонизмътъ. Когато пѣкъ тази система отъ измислици започне да придобива широки размѣри, мя прераства въ страшилище за окодния свѣтъ и особено за онази негова частъ, която не възприема парадокситѣ и се отнася къмъ тѣхъ съ недовѣрие. Впрочемъ, **въ македонизма не вѣрва никой разуменъ човѣкъ, дори и неговитѣ творци, и той си остава чистопробна химера, предназначена за политически цели.**

Голѣмъ брой авторитетни учени въ самата Сърбия, мѣсторождението на македонизма, напоследѣкъ изразиха становища, че населението въ Македония било или българско, или сръбско и съ това отрекоха установенитѣ догми на сръбокомунизма по този въпросъ. Че македонизмътъ запада въ криза, въ това вече нѣма съмнение. Нѣкои футуролози вече прогнозираатъ залъзване на звездата му, преди тя да е изгрѣла напълно. Нищо чудно въ предсказанието... Настъпиха други времена. Потехоха автентични сведения по забраненитѣ госкоро теми. Хората свободно започнаха да прелистватъ пожълтѣлитѣ староремски книги считани презъ периода на проскрипцията, за апокрифна книжнина и разбраха, че нѣщата съ македонизма никакъ не сж въ редъ. Това, което се сервираше години наредъ, се оказа необосновано. И най-заблуденитѣ можаха да разбератъ скриваната истина, че тѣ не сж македонци, както ги подучваха сръбоманитѣ, а потомци на героични българи, а нѣкои учени въ Вардарската република отправиха гръмогласни призови къмъ обществеността, да се даде зелена свѣтлина на историческата истина и да се сваля завесата на заблудитѣ.

Заговори се и за ново Възраждане въ Българска Македония, и това накара скопския режимъ да засили репресивитѣ срещу запазили си българското съзнание хора и поощри граничния контролъ за внасяне български книги и вестници въ страната.

Сщевременно, на външнополитическия планъ се активизира пропагандата за доказване на съннителния си държавенъ и етнически идентитетъ като актуализира желанието си, правителството на днешна, остатъчна България да признае официално „сществуващи реалности“ въ Македония, т.е. да се откаже отъ българския характеръ на тази, открай време, българска земя. **И така, съвременната политическа фразеология се обогати съ една нова абстракция, изразена въ израза „сществуващи реалности“.**

Всѣщностъ, това е подло замисленъ политически трикъ, една прикрита стрела, насочена срещу българското езиково и национално единство. Ето това е частъ отъ всеизвестната концепция на българофобията, системно провеждана отъ наши архиврагове и безродници-сръбомани, прѣкнанали погрѣшно въ крепостта на българщината, Македония.

Най-позорното и най-обидното въ случая е това, че наши политиканти, нѣкои на рѣжковогни постове, възприематъ провокацията на Скопие и се опитватъ да създаватъ отрицателно обществено мнение по изключително важенъ за нацията и държавата въпросъ - признаване на нова нация и езикъ, различенъ отъ българския, въ новопрогласената Вардарска република, създавани съ кървавъ тероръ въ условията на дълготрайна, чужда окупация. Излишно е да споменавамъ, че тѣзи чуждоугоднически ходове идватъ отъ пораженскитѣ срѣди на соцкомунизма, чийто интереси за родъ и Родина сж, открай време, последна грижа.

Между тѣхъ, съ препорѣжитѣ си за обезличаване на нашата младежъ, за голѣмо съжаление, изпъкна професорката по национална история и деятелка въ Агенцията за българитѣ въ чужбина, Вѣра Мутафчиева. Въ моментъ на престѣпно лекомислие, госпожата опетни патриотизма на своето родословие и името на баща си, голѣмия българинъ и цененъ историкъ Петъръ Мутафчиевъ.

Въ този редъ на тревожни мисли, нѣкои отъ тѣхъ особено изпъкватъ: Каква защита, отъ такива чуждопоклонници, може да очакваме ние, българитѣ, останали не по наша вина, извънъ държавнитѣ граници на Родината? **И не е ли това нѣкакъвъ видъ продължение на политиката на БКП,** която десетки години наредъ послушно изпѣляваше запобедитѣ на Москва да се изтрие всѣка следа на Българщината въ Тракия, Македония и Моравия, което рационално ползуваха съседитѣ-завоеватели?

И накрая, защо другаритѣ отъ Агенцията не се огледатъ отъ дейността на Матица сръбска, която още отъ създаването си преди 170 години до днешно време, държи неизмѣнно националистическо поведение и отъ нея да се учатъ какъ се отбраняватъ **национални** интереси?

Утешителното е въ **това, че народътъ** ни е привикналъ на безродници и предатели отъ всѣкакъвъ родъ и винаги, когато е бивалъ застрашаванъ отъ вътре и отъ вънъ, единно е застава въ срещу врага. Така се случи и сега. Януарскитѣ събития, свалянето на комунистическата властъ на 19 априлъ т.г. и твърдото становище на родолюбивата диаспора да не се признаватъ нови, изкуствено създавани по политически при-

чини нации и езици по българските земи, доказана, че е живъ българският Богъ и че нѣкой, все още, мисли за сѣдбата на България.

Въ отворено писмо до м-ра на външните работи Надежда Михайлова на Македонската патриотична организация (МПО) отъ Торонто се казва: „**Ние, македонските българи, по свѣта проповѣдваме, че никои нѣма право да продава нашето минало, настояще и бъдеще.**“ Въ сѣция смисълъ е изявата на дружество „Тодоръ Александровъ“ отъ Брюкселъ на българи, живѣещи въ Австрия, Швеция, Германия, Унгария, Хърватия, Австралия и др.

Този вдъхновяващъ единенъ зовъ получи морална подкрепа и отъ водача на Българските национални легиони и Поч. Председателъ на **Българския националенъ фронтъ, Д-ръ Иванъ Дочевъ**. Запитанъ отъ журналистъ на в. „Македония“ относно върлуващата антибългарска кампания за признаване на успоредна нация и езикъ, лидерътъ на политическата ни емиграция, заяви: „**Въпросътъ, който повдигатъ нѣкои, че България има македонско малцинство и че има македонска нация и езикъ, или не сж българи, или сж ренегати.**“ И членътъ на Президиума на Българския националенъ фронтъ въ Чикаго, инж. Александъръ Дърводѣлски, чийто родствени корени сж отъ Македония, предъ сѣция вестникъ присѣдини мнението си къмъ общата ни кауза, че „**народътъ отъ двѣ страни на границата е единъ, съ общо минало, култура и езикъ**“, а сънародникътъ Александъръ Бончевъ отъ Горна Орѣховица, въ местното си писмо, съ болезнена тѣжа възкликва: „Не мога да мълча, когато управници титовисти, отъ откъснатата отъ сърдцата ни и отъ

живата плътъ на майка България, трета сестра на Мизия и Тракия - Македония, бързатъ и искатъ, усецайки, че скоро ще изгубятъ властта, на всѣка цена да се откажемъ отъ братята си, отъ езика и кръвта си.“

Вълнуващитѣ протести на нашитѣ роголюбци сж насочени срещу малцинство невежи „политици“, но тѣ сж и предупреждение къмъ онѣзи, мислещи гоброто на Родината.

Решаването на наследенитѣ и създаденитѣ презъ наше време държавни проблеми е приоритетна задача на всички насъ и тѣ трѣбва да се решаватъ въ пълно национално съгласие, безъ тѣснопартийни и идеологически влечения.

Правителството на Иванъ Костовъ пое кормилото на държавното управление, когато страната се нуждае отъ дълбоки преобразования на цѣлата обществено-политическа и социално-икономическа структура и се надяваме, че промѣнитѣ въ близкото бъдеще ще бждатъ конструктивни и народополезни. Националнитѣ въпроси се решаватъ успѣшно само чрезъ сплотеностъ и единомислие, а не чрезъ вражди и противоборства. За това ни учатъ грѣшкитѣ отъ миналото.

Стремежътъ на България да бжде приобщена къмъ НАТО и ЕС не трѣбва да бжде за смѣтка на собственитѣ интереси, та дори да има натискъ отъ една или друга страна.

И НАТО, и ЕС сж конюнктурни и преходни явления, за разлика отъ националнитѣ интереси, които сж вѣчни, както е вѣчна България.

Тази позиция трѣбва да бжде алфа и омега за днешнитѣ и утрешнитѣ ни политици.

Важно съобщение

За българи, жертви на комунистическия тероръ

Въ редакцията ни се получи съобщение, че споредъ **Кодексъ 28:1350 на САЩ конгресъ**, жертвитѣ на комунизма въ всички страни подъ комунистическа властъ, включително България, иматъ значителни права да изискватъ парична компенсация въ сѣдилищата на САЩ за щети, нанесени имъ отъ бившитѣ поробители.

Законътъ дава право на всѣки пострадалъ да регистрира гражданско дѣло въ американскитѣ федерални сѣдилища противъ лицата, които сж били отговорни или виновни за всѣкакви нарушения на тѣхнитѣ права въ тѣзи страни, като напр. изтезания, затворъ по политически или религиозни причини, и други подобни.

Важно условие е виновнитѣ лица да бждатъ на територията на САЩ или островитѣ, принадлежащи къмъ Щатитѣ, т.е. подъ американска юрисдикция, когато сѣдебното дѣло е регистрирано въ американския сѣдъ. Споредъ закона, нѣма парични ограничения на сумитѣ за обезщетение на жертвитѣ.

Пострадалитѣ, споредъ закона, могатъ да регистриратъ такива дѣла не само противъ лицата, които лично сж ги тормозили, но и противъ лицата, които сж издавали нареджания или ръководили тѣзи престѣпни деяния, като напр. членове на ЦК на БКП.

Въ последнитѣ години въ САЩ пристигатъ много лица отъ България, взимали ръководна роля при провеждане на терора надъ българския народъ. Тѣ идватъ съ огромни суми, заграбени отъ държавата, купуватъ скѣпи имоти и коли и живѣятъ въ свръхъ благоденствие, за смѣтка на българския народъ.

Ако между тѣзи хора могатъ да бждатъ идентифицирани лицата, виновни за нарушения на основнитѣ човѣшки права въ България, значителна компенсация може да бжде получена за жертвитѣ имъ, включително конфискация на имоти.

Законътъ дава право сѣщо на чужденци, жертви на комунистическия тероръ, които не сж американски граждани или не живѣятъ на територията на САЩ сѣщо правото да заведатъ дѣла въ американскитѣ сѣдилища, стига извършилиятъ престѣпление да е на американска земя.

P.S. Обръщаме се къмъ всички наши читатели, които иматъ информация за пристигнали комунистически богаташи и бивши величия въ САЩ следъ 1989 г. да изпратятъ адреситѣ имъ до редакцията на сп. „Борба“.

Любомир Банковски

Председател на Съюза на възпитаниците на Н.В. училища

Основните съпълнове, които крепят държавата ни и от които зависи не само нейната стабилност, но и нейния авторитет, с президентската институция, която въпреки моментално замъня конституционния държавен глава по Търновската конституция - Царя, народното събрание, правителството, съдебната власт и войската. Разбира се от големо значение е не само качествената им стойност по от-

гледно, но и хармоничното и резултатно взаимодействие между тях.

Много често тези институции са обект на изследване отношението на обществото, т.е. на преценката му за тях, чрез социологически проучвания, които провеждат специализирани въ това отношение институти.

Почти винаги напоследък резултатите от такива проучвания са поставяли президентството и войската ни на първите места въ класацията по доверие на гражданите въ тях. А като вземем под внимание факта, че президентът е и главнокомандващ на въоръжените сили, позициите на войската ни въ това отношение още повече се засилват.

Това доверие е една добра оценка за войската ни въ най-едър план, като цяло, като национална сила. Но ние искаме тази оценка да бъде заслужена и от отгледни показатели, които имат изключително важно значение за облика на войската ни. А това са **дисциплината, моралът, взаимоотношенията, роголюбивата атмосфера**, които трябва да царят въ нея.

Ние искаме сегашната добра обща оценка да се разпростре върху всеки офицер, дори върху всеки войник на родната ни войска.

Много различни са изискванията към гражданите съ цивилни професии и към офицерите. Докато при първите тежестта пада върху техните професионализъм, то **при офицерите на първо място се поставят моралните им качества - достойнство, чест, доблест, жертвост**. Професионализъмът трябва да бъде изграден задължително и единствено върху тяхната основа. Ако все пак има офицери, които не притежават тези качества, те трябва да свалят униформата - доброволно или принудително.

През 1937 г. един от нашата юнкерска рота

Размисли за войската ни

са били позволили да открадне ботушите на свой другар. Разбира се, веднага били изключени от Военното училище.

Когато човек види на улицата някой пиян гражданин, той сънизхождение и насмешка наблюдава проявите и слуша бъртвежите му, но гледката на пиян офицер е просто немислима, непростима.

От вестниците съзагриженост научаваме за все още много случаи на извършени престъпления. Но човек посреща съособено големо негоумение, болка и възмущение съобщенията, че

- офицери и то майори, подполковници са крали войнишки гаджи или войсково оръжие, че

- войници от стария набор тероризират младите войници и то до такава степен, та ги докарват до самоубийство.

През тези престъпления, „дребните“ прояви на недисциплинираност и невъзпитание остават изглежда извън ползрението на началниците, защото такива „дреболи“ не само не намаляват, но започват да стават всекидневие. Така напр. **войници, курсанти от военните училища и даже офицери ходят съ ржце въ джобове; не отдават и не приемат чест; пушат по улиците; ходят без шапки или съ шапка, под козирката на която се подава значителен перчем коса; седят по седалките на превозните средства, вместо да остъпят местото си на възрастни хора; говорят и се смъят съ гръмки гласове.**

„Дребна работа“ - ще каже някой. Така е, но тези дребни работи разказват за големи неща, които съ не съвместими съ представите за офицер, войн и войска.

Какво може да се направи?

На първо време да се създаде непримиримост към всички тези явления и да се засили контролът въ войсковите подделения.

2. Да се увеличат пълномощията и да се направят по-ефикасна дейността на военните комендантски органи.

3. Да се обърне особено внимание на подбора на кандидатите за военните училища, включително и на естеството на конкурсните изпити.

4. Самата програма на обучение, взаимоотношенията, прегледите, контролът, условията на живот и цялата обстановка въ военните училища трябва да бъдат такива, че да създават атмосфера, която и неусетно да въздейства и възпитава въ дух на роголюбие, единоначалие и на всеобщни войнски добродетели.

Войската ни тогава не само ще обучава технически добре подготвени защитници на Родина, но ще бъде и училище за роголюбие, достойнство и чест.

А въ такава войска майките ще изпращат своите синове не съ плач и свито сърце, а съ китки цветя, радост и гордост.

Живко Минковъ Михалевъ
БДФ - Шуменъ

Презъ последнитъ години сме свидетели на бързи и динамични промѣни, както и на активно размѣстване на политическиятъ пластове и прегрупирване на силитъ въ свѣтовното политическо пространство. Очевидно е, че е на лице определено развитие на геополитическиятъ реалности. Ако се опитаме да характеризираме съвременния геополитически пейзажъ

бихме се спрели на следнитъ по-значими явления: все по-осезаемо пробуждане на народитъ, търсещи своята идентичностъ и алтернативи за своето развитие, раждане на нови структури, създаване на нови регионални общности и борба за хегемония и овладяване на пазари.

Динамиката на събитията очертава все по-ясно контуритъ на **четири основни силови полета или центрове на свѣтовната политика: САЩ, Европейски Съюз, Русия и Китай.**

Като разглеждаме конфигурациитъ на четиритъ силови полета или глобални центрове на силата, нашитъ основни преценки ще се базиратъ на следнитъ фундаментални фактори съ определяща значимостъ: исторически и географски дадености, природни ресурси и суровини, финансова мощъ, висока производителностъ и организация на труда, човѣшки потенциалъ и професионално равнище на кадритъ, съвременна авангардна технология.

Въ битката за Европа, **САЩ ще усилватъ на приливи и отливи европейската идея** като мощенъ интеграторъ, давайки временно предимство на германската икономическа мощъ - този своеобразенъ локомотивъ на Европа. **САЩ** чрезъ използване на механизмитъ на МВФ и Свѣтовната банка ще се стремятъ чрезъ доларови инжекции и инвестиции да утвърждаватъ своето присъствие въ бившитъ сателити на Съветския съюзъ, както и въ самата Русия, Китай и други.

Геополитически пространства, интереси и действия на основнитъ политически сили въ свѣта

Трезвия анализъ на реалноститъ показва че Китай постигна забележими успѣхи въ своето икономическо развитие както и въ военната областъ. Съ своето прословуто азиатско непроницаемо и непрегсказуемо победение Китай ще подлага на изпитание и безспокойство политическиятъ ходове както на САЩ, така и на Русия. Все повече ще се очертава дилемата: кой и какъ ще съумѣе да спечели китайската карта и арабския свѣтъ, който макаръ и разединенъ съ своитъ запаси отъ енергийни източници е отъ значение за свѣтовната икономика.

Русия, подхранвана отъ своето имперско себелюбие върпѣки неумолимия ходъ на политическиятъ процеси въ самата нея, лесно не ще се помири отъ ударитъ кошто понесе отъ доларизацията на нейната икономика и съ своитъ стари панславянски рефлексии **ще продължава двойственото си поведение по отношение на Запада, като ще се стреми да използва всички предимства отъ евентуални търкания между САЩ и НАТО** и да се изолира САЩ отъ Европа.

Същевременно наивно би било да не оценимъ ролята и политиката на Русия спрямо своитъ бивши сателити и главно тѣзи на Балканитъ.

При едно благоприятно развитие на демократичнитъ промѣни въ Русия следъ Елцинъ и едно ползотворно сътрудничество между бждещитъ управници на Кремълъ и Германия, България имайки предвидъ ролята на Германия въ Югоизточна Европа би „изтъргувала“ своето изключително стратегическо разположение по най-добрия начинъ.

Германия и Русия, кошто иматъ традиционни исторически интереси на Балканитъ, не биха се отказали да играятъ полагащата имъ се роля, но вече съобразена съ интереситъ на САЩ. Отъ друга страна разширяването на триъгълника Бонъ-Парижъ-Варшава и постепенното привличане на Украйна ще открие нови възможности въ развитието на европейскитъ отношения.

Ориентацията на България къмъ странитъ отъ ислямския свѣтъ е наложителна и при евентуаленъ успѣхъ съ инвестициитъ, кошто ще направятъ арабскитъ икономически фондове ще се избѣгне опасността при употреба на рискови капитални.

Въ България не може да има демокрация и благоденствие, докато убийци се разхождатъ свободно по улицитъ, бившитъ величия отъ тайнитъ служби живѣятъ въ охолство съ крадени пари, а народътъ изнемогва.

За всѣко престѣпление трѣбва да има наказание!

Любомир Козаровъ (БДФ)

Заветътъ

Преди повече отъ 120 години единъ великъ българинъ предначерта пѣтя на България.

Този великъ българинъ бѣ **Любенъ Каравеловъ**.

Той посвети цѣлия свой съзнателенъ животъ на освобождението на България и превръщането ѝ въ напълно независима демократична държава отъ европейски типъ.

Държава, въ която „личната и народната слобода“ ще бждатъ „най-светото, най-великото и драгоценно нѣщо за човѣка“.

Държава, наредена „споредъ най-добритѣ наредби у просвещенитѣ народи, т.е. у американцитѣ, белгийцитѣ, швейцарцитѣ“.

Държава, чието „избираемо правителство“ ще изпълнява волята не на нѣкаква чужда сила, а на своя собственъ народъ.

Деветъ години по-късно мечтата на Каравеловъ започна да се сбждва.

На 16 априлъ 1879 г. Учредителното събрание прие въ Търново конституцията на новата, свободната и демократична българска държава.

Конституция, въ основата на която лежеше именно така високо ценената отъ Каравеловъ конституция на Кралство Белгия.

Конституция, която справедливо се смѣташе за една отъ най-демократичнитѣ и напредничави по това време.

Скоро обаче стана ясно, че опасенията на единъ другъ великъ българинъ, съратникътъ на Каравеловъ - Василъ Левски, не сж били напраздни.

Стана ясно, че Апостолътъ е билъ напълно правъ, когато е предупреждавалъ наивнитѣ почитатели на гѣдо Иванъ, че „който ни освободи, той ще да направи това, за да ни подчини отново въ робство“.

Или както каза само нѣколко години следъ Освобождението неговиятъ съмишленикъ Стефанъ Стамболовъ: „Руснацитѣ ни освободиха, но какъ сега не ще се освободимъ отъ тѣхъ“.

Преди година кореспондентътъ на „Правда“ въ България Леонидъ Жмировъ писа следното за **Стамболовъ**:

„Обсипаха го съ клевети, говорѣха че е русофобъ и германофилъ.

Не, той е билъ великъ българинъ.

Дори да не е билъ Бисмаркъ, по своето време както политикъ той едва ли е ималъ равенъ на себе си въ Европа.

Не по негова вина става разрывътъ съ Русия, а по вина на царя и неговитѣ Каулбарси.

Силата на най-голѣмия строителъ на нова България е била въ това, че българскиятъ орелъ, ограничилъ се въ полета си на изтокъ, е правилъ голѣми кржгове на западъ.

Получавалъ кредити, концесии.

Стамболовъ бурно строилъ пѣтица, заводи, фабрики, училища, болници.

И въ сжщото време следилъ за най-малката възможность за помирение съ Русия.“

Да, Леонидъ Жмировъ е правъ. Стамболовъ не е билъ русофобъ, а просто истински български патриотъ.

За своята гързостъ да отстоява независимостта и интереситѣ на родината си на всѣка цена, **Стефанъ Стамболовъ заплати съ живота си, а България - съ ново изпадане въ полувасална зависимость отъ Русия.**

И отъ нейната безпощадна имперска политика.

Политика, довела го трагичната Междусъюзническа война и последвалата първа национална катастрофа на България.

Политика, тласнала родината ни въ завършилия съ нова катастрофа авантюристиченъ опитъ за реваншъ презъ Първата свѣтвна война.

Политика, безпощадно разобличена презъ 1919 г. отъ Христо Кабакчиевъ и българскитѣ тѣсни социалисти.

Отъ сжщитѣ тѣзи тѣсни социалисти, чието по-късни последователи отново щѣха да превърнатъ България въ послушно орждие на имперската политика на новитѣ господари на Русия.

На тѣзи господари, които презъ септември 1944 г. окупираха страната ни и стѣпкаха безпощадно нейния демократиченъ държавенъ редъ.

И на негово мѣсто направиха на българския народъ, както въпрочемъ и на всички останали народи на Източна Европа, своята престѣжна сталинска тоталитарна система.

Съ всички нейни ужаси и унижения на човѣшкото достоинство.

С цѣлата ѝ безочлива имитация на демокрация.

Подъ зоркото око на българскитѣ чекисти, примиренъ и наплашенъ, народътъ редовно и послушно „гласуваше“ съ единствената, предложена му бюлетина.

Или съ други думи: вмѣсто референдуми - псевдореферендуми, вмѣсто избори - псевдоизбори, вмѣсто конституция - прикриващи тоталитарно беззаконие псевдоконституции.

И разбира се - винаги единодушни, фиктивни „народни събрания“. Ето какво донесе на България съветската армия „Освободителка“. Затова и мнозина днесъ се питатъ: **кога най-сетне построятъ въ честь на тази армия голѣми паметникъ въ София ще бжде премахнатъ винаги?**

А заедно съ него - и насаждания въ продължение на десетилѣтия и станалъ вече почти инстинктивенъ всеобщъ страхъ отъ гнѣва на „голѣмия братъ“.

Засега обаче нашитѣ политически лидери предпочитатъ да мълчатъ благоразумно по този въпросъ.

Може би тѣ очакватъ, отново Леонидъ Жмировъ да имъ предложи да посегнатъ и на тази мнума „светиня“.

Така, както преди имъ предложи, ужъ на шега, да преименуватъ булевардъ „Ленинъ“ на „Пловдивско шосе“.

А може би очакватъ лично Михаилъ Горбачовъ да ги призове къмъ преценка на миналото и неговитѣ, напълно изживѣли времето си фалшиви символи?

Ала нека нѣкой не си прави илюзии - рано или късно истината винаги побеждава.

Рано или късно, България ще успѣе да възстанови напълно своята поругана национална самоличност и отново да поеме по предназначения ѝ от Каравеловъ и Стамболовъ пѣть къмъ Европа.

Да поеме по него отъ сѣщото това мѣсто, до което бѣше стигнала преди да ѝ бжде отнета свободата.

Или съ други думи, приятно или не, историческата справедливостъ изисква възстановяването на незаконно свалената монархия въ България.

Дори ако скоро следъ това, по волята на народа, тя отстъпни мѣстото си на републиката!

Монархията въ България трѣбва да бжде възстановена, просто поради неоспоримия фактъ, че споредъ завещаната ни отъ учредителитѣ на нашата държава Търновска конституция България е Царство, а не Република.

Монархията трѣбва да бжде възстановена, защото не може въ основата на новата демо-

кратическа законность да лежи старото тоталитарно беззаконие.

И какъ изобщо е възможно да се опитваме да градимъ нова конституция на България на основата на нелегитимнитѣ останки отъ епохата на тоталитаризма?

Сега съвсемъ не е времето да споримъ дали презъ 21 вѣкъ България трѣбва да бжде република или монархия.

Сега ни е нужно само едно - да се освободимъ побързо отъ натрапена ни нѣкога отвѣнъ антихуманна тоталитарна система и да продължимъ свободно по своя пѣть къмъ свободна и обединена Европа.

И ако презъ 1872 г. непримиримиятъ Левски временно отстъпни отъ своитѣ републикански убеждения и прие, че въпросътъ за устройството на България следва да се реши едва следъ нейното окончателно освобождение, то защо и днешнитѣ „непримирими“ републиканци да не сторятъ сѣщото?

Защото какво друго иска отъ тѣх царъ Симеонъ, освенъ да поеме тежкото бреме на същипаната ни Родина?

Да приематъ неговата благородно протегнатата къмъ всички рѣка за помощъ.

И да му помогнатъ да извлече България отъ тежкото положение, въ което се намира понастоящемъ.

А после, когато окончателно се озовемъ въ Европа, когато мечтата на Каравеловъ, Левски и Стамболовъ да видятъ Родината си свободна и процътяваща най-сетне се осъществи, тогава, ако пожелаятъ тѣ могатъ спокойно да гласуватъ за република.

Маринъ Мариновъ членъ на Президиума на БНФ

Г-нъ М. Мариновъ е завършилъ Юридическия факултетъ въ София, следвалъ е въ Университета Рузвелтъ - Чикаго и UCLA - Калифорния, работилъ въ Bank of America, сега на частна практика като финансовъ съветникъ.

Между многото трудни задачи, които днешното правителство въ България има да разрешава и въпросътъ за **социалното осигуряване** на възрастното население. Сждейки отъ окаяното състояние на държавнитѣ финанси, специално задѣлени срѣдства за изплащане на пенсии не съществуватъ, или ако такива фигуриратъ въ държавния бюджетъ, тѣ сж само на книга.

Въ следващото десетилѣтие изплащането на пенсии ще представлява едно отъ главнитѣ разходни пера на държавната хазна. Нуждата отъ парични фондове, необходими за осигуряване на едно минимално жизнено равнище на възрастното население въ България се усложнява не само отъ трудното финансово състояние на държавата, но и отъ други странични фактори.

Частнитѣ пенсионни планове и тѣхната роля въ съвременната пазарна икономика

На първо мѣсто е липсата на лични спестявания. Безотговорната и некадърна икономическа политика на бившето правителство причини стопяването на личнитѣ спестявания на българскитѣ граждани. Докато младитѣ хора, които сж още на възраст да работятъ иматъ теоретически шансове да подобрятъ финансовото си състояние, тѣзи, които сж въ напреднала възраст ще трѣбва да разчитатъ изключително на държавната пенсия.

Второто отегчаващо обстоятелство е фактътъ, че **процентътъ на възрастното население се увеличава и ще продължава да расте.** Демографскитѣ данни отъ цѣлѣт свѣтът сочатъ къмъ непрекъснато увеличаване на процента на възрастното население. Докато процентитѣ вари-

